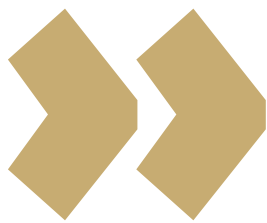

32 ÁR AFTANÁ BILFRÍÐKAN BRANN:

– EG VAKNI ENN UM NÁTTINA OG SÍGGI ELDIN FYRI MÆR

– Líka síðan tá havi eg hugsað, hvat eg kundi havt gjørt øðrvísi, so har ikki kom eldur í, sigur 48 ára gamli Brynleif Askildsen, sum fyri 32 árum síðani kom í eina óhepna støðu, sum endaði við, at bilasølan Bilfríðkan brann í grund

Um eg skal siga tað beint út, so ræðist eg eld sum fanan sjálfvan í dag

PÆTUR HJALMAR EVENSSON

Nógvir føroyingar antin minnst ella hava hoyrt um, tá bilasølan Bilfríðkan brann ein vetrardag í 1988. Allur bygningurin kolaðist upp, og tað sama gjørdi verkstaðið og eykalutagoymslan, umframt 17 bilar. Talan var um skaða fyri eitt virði á umleið 10 milliúnir.

Hetta var ein dagur, sum 48 ára gamli havnarmaðurin Brynleif Askildsen ongantíð fer at gloyma. Tað var nevniliga hann, ið átti neistan, sum elvdi til stóra eldsbrunan. Minnið frá hesum degnum hevur plágað hann líka síðan, men nú hevur hann valt at bróta tøgna við at fortelja sína søgu um óhepnu misskiljingina, sum ikki kundi verið øðrvísi.

– Tað hevur tikið mær langa

tíð at gera av, um eg skal fortelja mína søgu ella ikki. Men eg fíli ein stóran tørv á at fortelja um hesi tingini, sum eg havi sitið innibrendur við øll hesi árin. Eg ivist ikki í, at mínir gomlu arbeðskammeratar fíla tað sama og hugsa: “Ja, hetta er okkara søga”, tá teir lesa hesa greinina. Tí hatta var eitt stórt sjokk fyri allar, sigur ein avgjørdur Brynleif Askildsen, sum nú er til reiðar

at taka okkum 32 ár aftur í tíðina til óhugnaliga dagin á Velbastaðvegnum.

Ein neisti verður til stóran eld

Tað er 21. januar 1988, og kavin hevur lagt seg um alla Havnina hendan hósmorgun. 17 ára gamli Brynleif Askildsen fer við góðum treysti til arbeðis í framkomna verkstaðnum hjá Bilfríðkan, har hann hevur verið í læru sum bilmekanikari í gott og væl eitt ár.

Fyrsta uppgávan hjá Brynleifi í dag er at skera ein skerm av einum bili við vinkulslípara. Bilurin stendur mitt á einari breiðari rennu, sum gongur gjøgnum alt verkstaðið. Brynleif fer í gongd, men aftaná eina løtu spyr hann ein eldri lærling um vegleiðing. Gamaní, og teir lyfta so bilin upp við einari dynkraft, so royndi lærlingurin betur kann greiða Brynleifi frá, hvussu hann skal bera seg at.

Nú er klárt hjá Brynleifi at fara og skera, og hann letur seg í trygðarhjálm. Í tí sama hann byrjar, gevur vinkulslíparin ein

neista frá sær, og áðrenn hann veit av, logar ein flamma í einari mannshædd í ristini tvørtur um alt verkstaðið.

– Eg fekk eitt ekstremt sjokk. Eg kundi beinanvegin staðfesta, at tað var mín skyld, minnst Brynleif Askildsen aftur á.

Flýggja frá eldinum

Brynleif og eldri lærlingurin renna eftir brandslanguni, sum hongur á veggnum. Har er ikki skúm í, men vatn. Teir royna at spula, men finna skjótt út av, at teir ikki eru harrar yvir eldinum. Ógvusliga flamman letur ikki við seg koma, men breiðir seg bara fyri hvørt sekund.

Fyri at bjarga bilunum, sum standa inni í verkstaðnum, verður avgerð tikið um at lata garasjuhurðina upp fyri so at koyra bilarnar út. Tað skuldu teir ikki havt gjørt. Tí tað at hurðin fer upp ger, at ilt kemur til, soleiðis at eldurin sleppur at breiða seg enn meira.

Nú eru góð ráð dýr, og arbeðsmenninir ásanna, at verkstaðið ikki stendur til at bjarga. Teir mugu heldur bjarga

Gamla Bilfríðkan helt til á Velbastaðvegi 78

